

El Diacrític | | Actualitzat el 10/03/2023 a les 08:55

?100 anys de l'assassinat de Salvador Seguí, ahir, avui, demà, sempre

«Però qui era Salvador Seguí Rubinat? Quina importància pot tenir un senyor mort fa cent anys en el nostre present? Parlem-ne a poc a poc» | «Recordar avui el Noi del Sucre és recordar que amb la unitat de les persones treballadores és possible derrotar els qui s'aprofiten de la feina dels altres, els qui mai no treballen i sempre cobren, els explotadors d'ahir, d'avui i de sempre»

Salvador Seguí, al centre de la imatge, amb un maletí a les mans

Avui fa cent anys que uns pistolers a sou de la patronal van assassinar un dels sindicalistes i un dels anarquistes més destacats de la història contemporània dels Països Catalans. El seu assassinat el 10 de març de 1923 es va afegir al dolor que creixia entre la classe obrera amb cada un dels atemptats que la burgesia pagava i impulsava per tal de no perdre ni un centímetre de la seva dominació, del seu poder damunt de qui explotava tant com podia per aconseguir més i més beneficis. El capitalisme sempre ha buscat el mateix: el benestar d'una minoria explotant la majoria social, el luxe de quatre gats pagat amb la suor i sovint la sang de la majoria de la gent. I en això, avui estem igual que aleshores...

Però qui era Salvador Seguí Rubinat? Quina importància pot tenir un senyor mort fa cent anys en el nostre present? Parlem-ne a poc a poc, perquè el Noi del Sucre, que així era com l'anomenaven els seus, havia nascut a Lleida el 23 de desembre de 1887, fill d'una família pobre amb un pare d'origen reusenc i una mare de Tornabous, localitat on la família tenia forts vincles. I de Ponent,

quan ell tenia quatre anys, la família es va desplaçar a Barcelona, al barri del Raval. Amb nou anys, ja va començar a treballar a un forn de pa, com el seu pare, i en poc temps va acabar agafant els pinzells per fer de pintor de parets, un ofici en què treballaria la resta de la seva vida.

En poc temps, Seguí, a banda de treballar, es va anar introduint en els ambients obrers i populars de Barcelona, freqüentava l'Ateneu Sindicalista del carrer Ponent (avui Joaquim Costa) i l'Ateneu Enciclopèdic Popular, autèntica universitat obrera del moment.

El 1902, segons diverses informacions, liderava un grup anomenat Els Fills de Puta, o Els Sense Nom, segons l'autor que ho expliqui, un grup de joves que participava en accions de defensa d'obrers en vaga i que es va significar en els tirotejos contra la policia i l'exèrcit durant la vaga general de 1902. L'any següent, ja formava part del Centre d'Estudis Socials, una entitat que en aquell moment aplegava la major part dels grups d'acció anarquistes de Catalunya.

El 1904, Seguí abandona el grup d'acció i participa en la creació de la Unió Local de Societats Obreres de Barcelona (ULSOB), amb l'anarquista Josep Negre i el socialista Antoni Badia i Matamala, tot i que l'organització no va aconseguir tirar endavant. És aleshores quan, enmig d'un míting lerrouxista a on havia anat a demanar explicacions per les acusacions de «terrorista» que havien fet contra la seva persona, en voler intervenir-hi s'organitzà un aldarull que va provocar un mort; detingut, Seguí estigué empresonat nou mesos a pesar de la seva provada innocència.

El 3 d'agost de 1907, participa en la creació del sindicat Solidaritat Obrera, és assidu de cafès i tavernes i, dos anys després, quan es produeix la Setmana Gloriosa de 1909, que ha passat a la història amb el malnom de «Setmana Tràgica», tot i que no sabem com hi va participar, sí que sabem que es va veure obligat a fugir de Barcelona.

El 1911, es funda a Barcelona la CNT, amb Josep Negre com a secretari general. Seguí hi va participar com a delegat de la societat de pintors La Nueva Semilla, alhora que té una presència destacada en diverses vagues que acaben comportant la primera il·legalització de la CNT, uns mesos després de fundar-se.

L'any 1913, és un dels creadors de l'únic número de *La Tramontana*, dedicat a recordar la figura de Lluana. És l'any que passa a compartir la seva vida amb Teresa Muntaner. L'any següent, es torna a legalitzar l'anarcosindicat i Seguí és escollit secretari general de la Confederació Regional del Treball de Catalunya (CRTC) de la CNT. El 1916, aconsegueix tirar endavant un acord de col·laboració entre la CNT i la UGT per tal d'unificar el moviment obrer i el 18 de desembre, els dos sindicats convoquen una vaga general de 24 hores contra l'augment dels preus que que ofegaven les classes populars.

Del 13 al 18 d'agost de 1917, la CNT i la UGT convoquen una vaga general a la qual l'Estat contesta amb una forta repressió que comporta 71 morts (37 a Catalunya), 164 ferits i 2.000 detinguts, entre els quals ell mateix. El febrer del mateix any, a Rússia, s'havia produït la Revolució i la burgesia catalana tenia tanta por que utilitzava totes les forces de repressió de l'Estat per aturar l'obrerisme organitzat.

El juliol de 1918, Seguí és escollit secretari general de la CNT de Catalunya al Congrés de Sants, on exposa la idea de construir el sindicat únic, idea que desenvoluparia en congressos posteriors com el del Teatre de la Comèdia o el ple de Regionals de Saragossa, junt amb Joan Peiró i Àngel Pestaña. La CNT passa de 75.000 afiliats al juny a 345.000 a finals d'any. Seguí dona suport a la retirada de la CNT de la Tercera Internacional, defensa la pedagogia llibertària seguidora de l'Escola Moderna i s'oposa a la violència política si no és en legítima defensa

L'any següent, les idees organitzatives aprovades al Congrés de Sants es materialitzen en una vaga que aconsegueix objectius mai pensats, la vaga de la Canadenca. La vaga es convoca contra les condicions de treball de l'empresa Riegos y Fuerzas del Ebro, la principal empresa elèctrica de Catalunya. La vaga dura un mes i mig, comença a les obres del pantà de Camarasa i

s'estén de forma solidària primer en el lloc on es dona el conflicte, després a la federació d'Indústria corresponent i, després, a tota la resta de sindicats. Les obreres i els obrers guanyen i derroten la patronal. L'Estat ofereix contrapartides per aturar la vaga i Seguí negocia la consecució de la jornada laboral de les vuit hores.

Davant aquesta derrota, la burgesia respon, el 1920, nomenant governador civil de Barcelona Martínez Anido. Amb ell comença una guerra a mort contra l'anarquisme i el sindicalisme, amb el Sindicat Lliure com a braç armat de la patronal. Seguí és víctima d'un atemptat terrorista i, més tard, junt amb 36 companys sindicalistes com Martí Barrera i advocats laboralistes com Lluís Companys, és empresonat a Maó, a la fortalesa de la Mola, on roman fins al 1922.

El 10 de març de 1922, és assassinat per pistolers del Sindicat Lliure, pagats amb diners de la patronal catalana, al carrer de la Cadena (actual Rambla del Raval) junt amb Francesc Comas Peronas. Aquell mateix any es publica la novel·la *Escuela de rebeldía*, atribuïda a la seva ploma.

Recordar avui Salvador Seguí, recordar el Noi del Sucre, és recordar que amb la unitat de les persones treballadores és possible plantar cara a totes les condicions de vida adverses, de pobresa o miserables. És possible derrotar els qui s'aprofiten de la feina dels altres, els qui mai no treballen i sempre cobren, els explotadors d'ahir, d'avui i de sempre. I derrotar-los vols dir, només, viure totes i tots una vida millor, plena, amb menys treball i més repartit, amb els drets bàsics garantits i sense sofriments innecessaris. Tot és possible amb organització, cultura i decisió.